

Política i poder

Estem vivint uns dies estranys. El tancament de TV3 al País Valencià i el debat sobre l'autodeterminació estan deixant un sabor agre en molts de nosaltres. El concert final de Llach va ser un espai on es va expressar desorganitzadament aquest desconcert col·lectiu que vivim, aquesta sensació que anem molt més lents del que podríem anar i del que una part substancial de la societat voldria anar. La sensació que tenim uns quants és que els nostre polítics fan política mentre que a Madrid gestionen el poder. I així no podem anar bé mai de la vida.

Estem vivint uns dies estranys. El tancament de TV3 al País Valencià i el debat sobre l'autodeterminació estan deixant un sabor agre en molts de nosaltres. El concert final de Llach va ser un espai on es va expressar desorganitzadament aquest desconcert col·lectiu que vivim, aquesta sensació que anem molt més lents del que podríem anar i del que una part substancial de la societat voldria anar. La sensació que tenim uns quants és que els nostre polítics fan política mentre que a Madrid gestionen el poder. I així no podem anar bé mai de la vida. Em fa la impressió que la nostra classe política, en general, s'ha anat conformant en el paper de subsidiària a una velocitat desconcertant. No parlen de que farem això o allò, que decidirem tal o tal altra cosa sinó que sempre parlen com a reacció a algun fet. Si passa això, i només si passa això, farem allò o proposarem allò altre o negociarem tal cosa si podem però ja sabeu que no depèn al final de nosaltres. No diuen mai això és el que anem a fer. I ho anem a fer perquè volem nosaltres, amb independència del que pensen a Madrid. No hi ha rotunditat no hi ha credibilitat en els missatges dels nostres partits i les nostres institucions. I és molt sorprenent aquesta tebiesa, que xoca frontalment amb el fet que l'existència del govern Zapatero depèn, literalment, dels partits polítics que, per exemple, exigeixen que TV3 siga vista al País Valencià. No ja del PSPV i el PSC. És molt més senzill: si CiU, Esquerra Republicana i Esquerra Unida-Iniciativa per Catalunya volen castigar el PSOE pel que ha fet (que ho ha fet: és massa fàcil tirar-li la culpa de tot al PP i prou) aleshores Zapatero demà no té feina. Ni Montilla tampoc val a dir. Aquesta força que tenim a les nostres mans, però, no la sabem, o no la volen usar en termes de poder. I a hores d'ara vist com s'estan posant les coses ja no entenc el perquè. Els diputats catalans tenen avui una força decisiva i no l'exerceixen. Alguna explicació? Tothom reivindicava ahir que TV3 es continue veient al País Valencià. Fins i tot ara, vint anys després! es parla de reciprocitat (ja tocava parlar de reciprocitat però és una mica tard, no?). Tot d'institucions, grups i partits, reclamen que TV3 siga vista amb normalitat al sud. Ara ningú no en té cap dubte i després del silenci dels primers dies això és un festival de comunicats i notes de premsa. I? La tancaran i punt. Ja ho sabem. Aquest és el drama. A ningú a Madrid li preocupa el que pugui passar amb TV3 senzillament perquè ningú no ens té por. No és creïble avui en dia, al març del 2007, que els nostres partits concerten una acció, la que siga, per a amenaçar o reprendre el ministre d'Indústria o el president del govern. Són incapaços de fer-ho. Si el PSOE tinguera la més mínima por en el sentit que estigués en perill allò que li és essencial, governar a Espanya, trobaria de seguida la fórmula per arreglar el problema. I no fem més bromes amb la il·legalitat. Molt més complicat és posar en llibertat De Juana Chaos i bé que ho han fet. O no portar a judici Otegui i bé que ho han fet. O treure's de la màniga una nova concessió de televisió, la Sexta, que de passada serveix per a aixecar la camisa de forma monumental a Acció Cultural del País Valencià i bé que ho han fet. La legalitat és molt flexible en mans d'un govern que té poder real. I l'espanyol en té i té mecanismes per a resoldre en vint-i-quatre hores aquest tema si vol. El que passa és que ningú en el partit socialista té la més mínima por respecte a les conseqüències de les accions de Montilla o Clos. De fet no tenen cap por respecte a qualsevol problema relacionat amb el nostre país. Però com l'han de tenir si han vist de quina manera més directa ens prenen el pèl destrossant l'estatut i el resultat d'això és que primer CiU a Madrid i després ERC i ICV a Barcelona han anat a pactar amb ells, com si no passara res? Quina mena de credibilitat voleu que tinguem com a país si sempre hi ha un catalanet o un altre disposat a entrar al joc de ser el preferit de La Moncloa? Tinc la impressió però que comença a haver un gruix de

gent que està tipa d'aquesta història. I que els nervis comencen a aflorar en algunes zones de la nostra classe política. El debat aquest de l'autodeterminació podria ser un símptoma. Però és també, fins aquest moment, un símptoma de la incapacitat per a construir una posició seriosa de país. I no sé imaginar-me un tema més seriós que aquest i que necessitara de més rigor en el seu plantejament que aquest. La seqüència és dolorosa. La idea la llancen un diumenge des d'Esquerra, sense que res faça preveure que hi ha en joc quelcom tan gros. I aleshores Convergència reacciona dient que és una broma però intentant veure si troben una posició que pugui afeblir el govern. Esquerra torna la jugada dient que Convergència és covarda i que ja s'ho imaginaven i que ja ho sabien (aleshores per a què feu la proposta?) mentre juren i perjuren que el govern no es mou. Convergència reacciona i diu que estan manipulant-los i aleshores, sense que sapiguem massa bé perquè Esquerra presenta la proposta tal i com Convergència li demanava però Convergència, que havia reclamat que passara exactament això, reacciona afirmant que aquest fet demostra que el govern Montilla és inviable. I els uns pels altres així anem fent i semblant una sensació massiva de desconcert. Tant costa parlar seriosament d'això? D'una cosa tant important i històrica com hauria de ser proclamar de nou el dret de l'autodeterminació? Tant costa ser prou conscients del que significa com per a no posar-se a jugar a veure qui desgasta més a l'altre, usant com a arma llencívola un instrument tan rellevant? I ara juntem els dos temes: com serem capaços d'autodeterminar-nos si no som capaços d'impedir que el PP tanque TV3, perquè no som capaços d'actuar de forma coordinada i decidida, tot exercint el poder real i tangible que tenim? Algú em voldria respondre aquesta pregunta?

28 març 2007

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)